

ΩΡΩΜΗΤΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρῶτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα—μὴν φορὰ θὰ βγαίνει μόνο,
Συνδρομὴ μὲς ἑστὴν Ἑλλάδα—δραχμαὶς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρητῆς, —ἐγίνες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλον μὴν πεντάρχ.—δύο φύλλα μὴν δεκάρα.

Εἴκοσι κι' ὀκτὼ τοῦ Μάη,
μαῦρον φεῖδι θὰ μᾶς φάη.

Νούμερον δέκα,
Ῥωμῆς μου στέκα.

Πολιτικὸν Δελτίον — ταξέδικον καὶ κρύον

Ἐστὸ ὑπουργεῖο σύγχυσις μεγάλη,
Ῥιζοῖς καὶ ἀδιάνοχη μωρομυρία,
μαλλώματα Τριχοῦρη, Ῥούρου, Ράλλη,
τσαναμπετιᾶ καὶ γρίνια καὶ φαγοῦρη.

Ὁ Ῥούφος καὶ ὁ Ράλλης θυμωμένοι
μὲ πόζα τὸν Χαρίλαον κτυποῦν,
τὸν Ῥιζοῦρη καὶ οἱ δύο ἀδελφωμένοι,
καὶ οὔτε ὅπως πρὶν τὸν χαιρετοῦν.

Ὁ Ράλλης παραιτεῖται, λὲν καμπέσοι,
μὰ τοῦτο εἶναι φέμματα, λένε ἄλλοι
παράτησι κι' ὁ Ῥούφος θὲ νὰ δώσῃ,
καὶ κόμμα θὲ νὰ γίνῃ μὲ τὸν Ράλλη.

Καὶ γράφουνε ἑστὴν Κέρκυρα μὲ φούρια
ὁ βασιλεὺς ἀμέσως νὰ γυρίσῃ,
γιατὶ μ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ τὰ νταβατούρια
δὲν εἰσπορεῖ κανεὶς νὰ κυβερνήσῃ.

Ὅρῃσι... μόλις ἦν γὰρ νὰ συχάσῃ
σ' ἐκεῖνα τῆς Κερκύρας τὰ παλάτια,

τοῦ γράφουνε νάλθῃ νὰ συμβιδάσῃ
τοῦ Ῥούρου καὶ τοῦ Ράλλη τὰ γεινάτια.

Ὅρῃσι τι θὰ ἦν νὰ βασιλεύῃς,
καὶ μάλιστα μὲς ἑστῶν Ῥωμηῶν τὸν τόπον
ποτέ σου δὲν ἔμπορεῖς νὰ χουζουρεύῃς
ἀπ' τὴν πολλὴ σκοτοῦρα καὶ τὸν κόπον.

Πάντα θὰ τύχῃ κάποια ἱστορία,
ἢ κάποιος θὰ θυμώσῃ ὑπουργός...
ὅπου κι' ἂν πᾶς θὰ ἔχῃς φασαρία,
κι' οὔτε στιγμή δὲν στέκεσαι ἄργος.

Ἄς ἦναι... ἄλλα ἤθελα νὰ ψάλλω,
καὶ γι' ἄλλα τόση ὥρα φλυαρῶ.
αὐτὸ τὸ καλοκαίρι ἀμυδιάλλω,
ἂν μείνῃ τὸ κεφάλι μᾶς γερό.

Ἐστὸ Ῥούρου καὶ ἑστὸ Ράλλη μᾶς τὴ θέσι
θὰ φέρουν τὸν Δραγοῦμη καὶ Βαλέτα...
πρὸς τὸ παρὸν κανένας δὲν μ' ἀρέσει,
καὶ τοῦτο σὰς τὸ λέγω νύτα σέρετα.

Τὰ νέα μας φιντάνια καμαρόνουν,
ἀνάδουν τοῦ μυαλοῦ των τὰ καντύλια,
σὰν διάνοι ὑπερήφανα φουσκώνουν,
καὶ βλέπουνε λαγούς μὲ πετραχήλια.

Μὰ μέσα εἰς τὴν τόση φασαρία,
'στὸ τόσο ἀσυνείδητο βρισίδι,
ὁ Δεληγιάννης μένει εἰς τὰ κρύα,
καὶ τρίβει τὴν κοιλιά μὲ κираμίδι.

Διάδοχος πῶς εἶναι τοῦ Τρικούπη
ὁ Θεοδωρῆς ἐπίστευε ὡς τώρα,
μὰ 'φήλωσε ὁ 'Ράλλης ἓνα βόδι,
καὶ μονομιᾶς τοῦ ἔκοψε τὴ φόρα.

Τί συμφορὰ ἀνέλπιστη τὸν 'βρήκε !
τοῦ 'πίστευε νὰ γίνῃ κι' ἄλλο κόμμα ;
Πρωθυπουργὸς κι' ὁ 'Ράλλης μᾶς ἐδόγηκε,
καὶ ἴσως κι' ἄλλοι ἐδγουνε ἀκόμα.

Ποῖος ξέρει κι' οἱ ἐννιά τοῦ Δεληγιάννη
ἂν πᾶνε μὲ τοῦ 'Ράλλη τὴν παντιέρα !
καὶ τότε ὁ καυμένος τί θὰ κάνη ;
θὰ βητορεύῃ μόνος νύκτα 'μέρα.

Κανεῖς καλὰ δὲν ξέρει τί νὰ κάνη
σὲ τοῦτο τὸν ἀνάποδο καιρὸ·
χειροτονοῦνται ἔλοι καπετάνοι,
καὶ μὲ παντιέρα στέκουν 'στὸ φτερό.

Καὶ δὸς τοῦ πιά μουρμούραις καὶ φροντίδες,
καὶ τρέχει σὰν φαλλίδι κάθε γλώσσα,
μαλλώματα, βρισιαῖς, ἐφημερίδες,
καὶ ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων χίλια τόσα.

Τί ἀρχηγοὶ καὶ κύριοι 'στὴ μέση !
'ψηλὰ 'ψηλὰ σηκώνονται ἡ μύταις,
ἔλοι στραδὰ ἐφόρεσαν τὸ φέσι,
θὰ γίνουν ὑπουργοὶ καὶ οἱ μεσίταις.

Καὶ ἴσως μὲς 'στὴν ὠμορφὴ 'Αθήνα
'ἔυπνήσουν κι' ἡ γυναῖκες μιά φορά,
καὶ ἔξαφνα μᾶς 'βγή Πρωθυπουργίνα
καμμία σεδνταλίδισσα κυρά.

'Σ'αὐτὸ τὸ νταραχέρι τὸ μεγάλο
κι' ἐγὼ μαζί μὲ ὅλους φλυαρῶ·
μπλέκω τὸ ἓνα πόδι μου μὲ τᾶλλο,
καὶ ψάλλω τὸν κακὸ μας τὸν καιρό.

Ἀγαλμα νέο καὶ κλασικὸ
'στὸν Πρύτανι μας τὸν Κυριακό.

Ὡς Πρύτανη μεγάλῃ τοῦ Πανεπιστημίου,
πρέπει καὶ σὺ 'στὴ σάλα νὰ 'μπῇς τοῦ Πρωτο-
θέλω καὶ ἀνδριάντα 'δικό σου ν' ἀντικρύσω,
κι' ἰδέα μοῦ κατέβῃ νὰ σ' ἀποθανάτισω.

Χωρὶς ἀθνασία δὲν θὲς κανεῖς νὰ μείνῃ,
ἐσὺ μὲ κάθε τρόπο ἐφρόντισες νὰ γίνῃ
τοῦ φίλου Γιάδωντος μας τὸ ἀγαλμα ἔκει,
κι' αὐτὴ σου τὴν ἰδέα ὀρθὴ κι' ἐγὼ τὴν κρῖ.

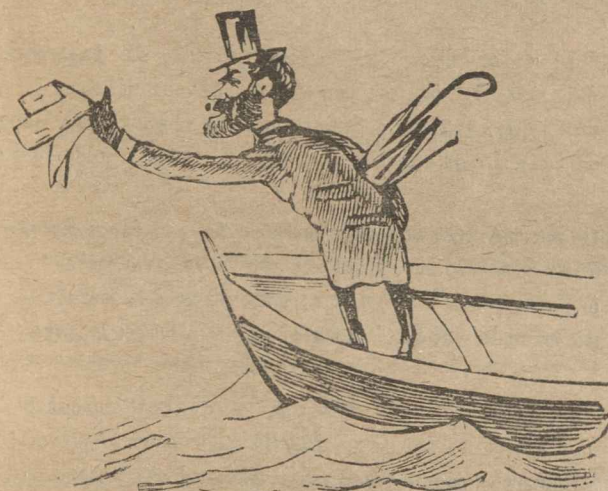
Φιλέλληνα καινούριο 'ξετρώπωνες καὶ πάλι
ὁ μακαρίτης Γκιλφορδ σοῦ ἦλθε στὸ κεφάλι
καὶ θὲς καλὰ καὶ σώνει νὰ στήσῃς σὲ μιά
καὶ τοῦτο μας τοῦ φίλου μεγάλον ἀνδριάντι.

'Εμπρός, κανεῖς μὴ μείνῃ ἐδῶ ἀδικημένος,
κι' ὁ ζωντανὸς ὁ φίλος καθὼς κι' ὁ πεθα-
σὲ θέλουμε καὶ ἄλλους νὰ βγάλῃς μὲς 'στὴ
καὶ δίχως ἀνδριάντα νὰ μὴν ἀφήσῃς θέσι.

Μελέτα, σκέπτου, ψάχνε καὶ νύκτα καὶ
Φιλέλληνας νὰ 'βρίσκῃς 'στὴ μέση κι' ἔ-
καὶ ὅλο ἀνδριάντας σὲ κάθε μέρος στήν-
κι' αὐτὸ τῆς ἐποχῆς μας μονομανία εἶναι.

Λοιπὸν κι' ἐγὼ, σοφέ μου, γιὰ τόση καλοσύνη
θέλω νὰ κάμω κατὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη·
καὶ πρὶν ἐσὺ προλάβῃς τὸ ἀγαλμά σου στήνῳ,
κι' αὐτὴ τὴ φάτσα δείγμα 'στοὺς γλύπτας τὴν ἀφίνῳ.

Τέτοια τιμὴ ἀλήθεια πιστεύω νὰ σ' ἀρέσῃ,
πρέπει κοντὰ 'στοὺς ἄλλους καὶ σὺ νὰ ἔχῃς θέσι·
καὶ ἴσως σὰν κυττάξῃς καὶ ἀγαλμα 'δικό σου,
ἀπὸ τοὺς ἀνδριάντας 'συχάσῃς τὸ μυαλό σου.

Καὶ ὁ Δὲ Κάστρος μᾶς χαιρετᾷ,
καὶ μὲς 'στὴν Πάτρα κι' αὐτὸς πετᾷ.

Λοιπὸν μᾶς φεύγεις καὶ σὺ ἀκόμη,
τῆς πρωτευούσης τὸ φηγουρίνι ;
ἀντίο, τζόγια, ἀντίο, κόμη,
ἀντίο, Μάρτυς Αἰκατερίνη.

Εἶναι τῆς μόδας νομίζω τώρα
ἔσοι 'στὸ ἔθνος τρανοὶ περνοῦν,
γιὰ τὰ ταξείδια νὰ πέρνουν φόρα,
κι' ἐδῶ κι' ἔκειθε νὰ τριγυρνοῦν.

Αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας καὶ σὺ μιμήτου,
καὶ ταξιδάκια καὶ σὺ ἀρχίνα,
φόρεσε γάντια, μὲ μαῦρα 'ντύσου,
καὶ πέντε μούντζαις δὸς 'στὴν 'Αθήνα.

Παντοῦ θὰ γίνῃ καὶ γιὰ τὸν κόμη
παράτας φούρια κι' ὑποδοχή,

θὲ νὰ στρωθοῦνε μὲ δάφναις δρόμοι,
κι' ἀνθία θὰ πέσουν ὡσὰν βροχή.

Θὰ σὲ φουσκώσουν μὲ προσφωνήσεις,
Ζήτω θ' ἀκούγῃς ἐδῶ κι' ἔκει,
καὶ σὺ, Δὲ Κάστρο, θὲ νὰ σαστίσῃς
γιὰ τόση δόξα ἔξαφνική.

Σύρε 'στὴν Πάτρα, ὦ μίο κάρο !
κι' ἂν 'βρῇς βαρέλι ἐπάνω πηδᾶ,
δάστα 'στὸ χέρι μακρὸ τσιγάρο,
καὶ ὅλο σκοῦζε γιὰ τὴν πατρίδα.

Τὸ ὑπουργεῖο μὲ λύσσα 'βρίσε,
γιὰ ὅλα λέγε καὶ μία γνώμη,
'στοὺς λόγους πρῶτος καὶ σὺ νὰ ἦσαι,
ἂν θέλῃς δόξα, χρυσὲ μου κόμη.

Ὅλο γιὰ τέτοια νὰ βητορέψῃς,
εἶναι τῆς μόδας αὐτὴ ἡ τρέλλα·
ἀνάγκη πᾶσα νὰ ταξειδέψῃς
γιὰ τὴν πατρίδα καὶ σὺ, Καστέλλα.

Λοιπὸν μᾶς φεύγεις καὶ σὺ ἀκόμη,
τῆς πρωτευούσης τὸ φηγουρίνι ;
'Αντίο, τζόγια, ἀντίο, κόμη,
ἀντίο, Μάρτυς Αἰκατερίνη.

Ἴδου κι' ἓνα ποικίλο
γιὰ κάποιον γέρο σκύλο.

Σκύλος γέρος καὶ καλός,
μ' ἓνα μάτι καὶ μουρλός,
'χάθηκε προχθὲς τὸ βράδυ
μὲς 'στοῦ Λέκα τὸ σκοτάδι.

Σταχτός εἶναι ὁ καυμένος,
κι' ὡς 'στὴ μέση ξουρισμένος,
'Απὸς εἶναι τὸνομα τοῦ,
καὶ λατρεῖ τὴν κυρά του.

Ὅποιος τὸ λοιπὸν τὸν φέρει,
θὲ νὰ πάρῃ μὲς 'στὸ χέρι
ὅσα τάλλαρα κι' ἂν θέλῃ
ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ Σαρδέλλη.

Σπουδαιόταται εἰδήσεις,
έρχομαι κι' ἀναχωρήσεις.

Ἀνεχώρησε χθὲς βράδυ βιαστικὸς ὅσῃν Ἑσπερίαν
ὁ γνωστός μας Τρακατρούκας μὲ τὴν φίλῃν του κυρίαν.

Ἀνεχώρησεν ἡ Κάπα μὲ τὰς δύο της δεσποσύνας,
καὶ σὲ πέντε δέκα μέραις ἐπιστρέφει εἰς Ἀθήνας.

Ἀνεχώρησεν ἡ φίλη κι' εὐφυῆς κυρία Πι,
ποῦ ἀπὶ νῶ σ' ὅλα βρίσκει καὶ ἐξυπνο νὰ πῇ.

Ἀνεχώρησεν ἐπίσης κι' ἡ γνωστὴ Παρκασκευούλα
μὲ τὸν νέο της τὸν δοῦλο καὶ τὴν ὡμορφὴ της δοῦλα.

Ἀνεχώρησεν ἐπίσης καὶ ὁ Ἐφίλον ὁ φίλος,
ἀνεχώρησε μαζί του καὶ ὁ ἐξυπνὸς του σκύλος.

Ἀνεχώρησε κι' ἡ Θῆτα εἰς τὰ μπάνια τῆς Ὑπάτης
μετὰ τῆς μικρᾶς της κόρης τῆς σεμνῆς κι' εὐφροσύνης.

Ἀνεχώρησεν ἐπίσης καὶ ὁ φίλος Ριαρὼ
μὲ τὰ δύο του ἀγοράκια καὶ τὸ νέο του μωρό.

Ἐφθασε προχθὲς τὸ βράδυ καὶ ὁ φίλος Πικνουκλῆς,
ἀφεντάνθρωπος, ὠραίος καὶ ὀλίγον θεριακλῆς.

Ἐφθασε προχθὲς ἐπίσης κι' ἡ κυρία Μιχαλοῦ
μὲ τὴν ἄσπρη της τὴν γάτα, τὴν γνωστὴν μας Τρουλουλου.

Ἦλθε δὲ καὶ ἡ Ὠμέγα μὲ μιὰ νέη κουδερνάντα,
καὶ κατέλυσε ἀμέσως ὅστις Ἀγγλίας τὴ Λοκάντα.

Ἦλθε σήμερα κι' ὁ λόρδος Φίτσ-Μουρμούρης ὁ γνωστός,
διαδότης φιλέλληνας καὶ εἰς ὅλους ἀκουστός.

Ἦλθε σήμερα κι' ἡ Σόγκιν, ἡ περίφημη λορδίνα,
ποῦ λατρεῖ τὴν Ἑλλάδα, καὶ πρό πάντων τὴν Ἀθήνα.

Ἐφθασε αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ ὁ Γερμανὸς Σκαρτάδος,
ποῦ τρελλαίνεται ἀλήθεια μὲ τὰρχαία τῆς Ἑλλάδος.

Ἦλθον κι' ἓνας Τοῦρκος Μπέης καὶ μιὰ Τοῦρκα κομφο
μᾶναι ἄλλο χαλασμένο τὸ ἀριστερό της μάτι.

Ἦλθε κι' ἡ κυρία Μοῦρλα, ποῦ καθέναις μὲς τὴν ξέρει,
νὰ περάσῃ ὅσῃν Ἀθήνα καὶ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι.

Ἦλθον καὶ καμπόσα βώδια καὶ μολάρια μερικὰ,
τέτοια πράγματα, ἃ θέτε σὰς τὰ γράφω παλαιά.

Ἐβγῆκαν ἔξω παστρικάϊς
κι' ἡ κάλπαις ἡ Δημαρχικαῖς.

Ἡ κάλπαις ἐτοιμάζονται μὲ τόση γρηγοράδα,
κοντὰ στὰ Δικαστήρια τῆς βλέπω ὅσῃν ἀράδα.
Ἐβγῆκαν ἐλοκαίνουραις καὶ καταμαυρισμέναις,
καὶ μὲς ὅσῃν ἡλίου τὴ φωτιά στεγνόνουν ἡ καυμέναις.

ὦ! πόσοι μὲ καρδιόχτυπο τὸ στόμα σας κυττάζουν,
πόσοι ἐμπρὸς σας στέκονται καὶ κρυφαναστενάζουν!
Πόσοι γιὰ σὰς δὲν πέφτουνε ὅσῃν βλάμτες τραμπι
καὶ πόσοι ὀνειρεύονται πῶς θὰ δώσουν μονοκοῦκι!

ὦ! πόσοι θὰ τραβήξετε καὶ τί θὰ ὀδεύετε πάλι!
ὦ! τί ἀντάρα θὰ γενῇ τριγύρω σας μεγάλη!
ὦ! πόσους θὰ κοιμῶτε γιὰ μιὰ στιγμὴ μ' ἐλπίδες,
καὶ πόσους θὰ πικράνετε Δημάρχους τσελεπήδες!

ὦ! πόσοι λόγους φλογεροῦς γιὰ σὰς δὲν ἀπγγέλλουν
ὦ! πόσοι ὑποψήφιοι τοῦ Δήμου δὲν θὰ θέλουν
νὰ βρῶσινται ὅσῃν βάθος σας τῆς ἐκλογῆς τὴ μέρα,
νὰ βλέπουν σὲ ποῖα τρύπα σας θὰ πέφτῃ κάθε σφαῖρα.

Πόσος γιὰ σὰς δὲν πίνεται καπνὸς καὶ βετσινάτο!
πόσα γιὰ σὰς δὲν γίνονται σελόνια ἄνω κάτω!
ὦ! πόση γιὰ χατήρι σας ἀνοίγεται κουδέντα,
μὰ πόσα κι' οἱ ξεκάλτσωτοι δὲν ἔχουν κοπλιμέντα!

ὦ! πόσοι θὰ δώσουν ἀπὸ σὰς καταμουτζουρωμένοι
ὦ! πόσοι ψῆφοι μέσα σας θὰ πέσουν πουλημένοι!
Ἴσως καὶ χέρια ἐντιμὰ καὶ παστρικά ἰδεῖτε,
μὰ κι' ἀπὸ πόσα ρυπαρὰ θὰ καταλερωθῇτε!

Ἐκεῖνος τάχα ἡ αὐτὸς ὅσῃν κρύα θ' ἀπομείνῃ;
ἃς ἤξευρα ὅσῃν βάθος σας ποῖος Δήμαρχος θὰ γίνῃ!
Πάρετε, κάλπαις ἄφωναίς, γιὰ ἄλλο τὴ φωνή μου,
καὶ πέστε μου ποῖον θὰ χόρουμε γιὰ κεφαλὴ τοῦ Δήμου.

Μιὰ συμβουλή μου γιὰ μερικοῦς,
ποῦ στέλλουν στίχους ἐμετικούς.

Τοὺς στίχους παραιτήστε,
τῆς ὥρας σας μὴ χάνετε,
κι' ἄλλη δουλειὰ φροντίστε
καλλίτερη νὰ κάνετε.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μὲς ὅσῃν Παπαλεξανδρῇ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο
συνορεύει μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.